

zwangere als de verwekker dreigt een verbanning voor onbepaalde tijd naar de strafkolonie. Volgens Alida is de vader ene Van Borsum, een Groninger die met vrouw en kind naar de kolonie is gekomen om op een groepje Groningse wezen te passen. Van Borsum 'ontkend volstrekt eenige gemeenschap met dat meisje te hebben gehad'. Dat verhaal wordt niet geloofd. De kolonie-directeur vindt het 'moeijelijk te geloven dat een bedrogen meisje, een getrouwd man als de bewerker van haar ongeluk zoude noemen, indien daarvoor volstrekt geene redenen waren'. De stad Groningen doet ook een duit in het zakje en meldt dat Van Borsum bij hen altijd al 'als een onzedelijk man bekend is geweest'. Omdat harde bewijzen ontbreken, wordt Van Borsum niet veroordeeld. Een paar jaar later zal hij alsnog in de strafkolonie komen als hij ruzie krijgt met de leiding, een wijkmeester een mes op de borst zet en aankondigt: 'De adjunct directeur zal heden sterven'. In de strafkolonie bevalt Alida op oudejaarsdag 1824 van een dochtertje Johanna. Blijkbaar was het geen zware bevalling, want op nieuwjaarsdag weet ze al te deserteren. Haar dochtertje wordt ondergebracht bij het gezin Bulk, de grootouders. Waar de zestienjarige moeder gebleven is, is niet bekend. Maar na drie jaar gaat het kind bij de grootouders weg, vermoedelijk door de moeder opgehaald. Streng wordt ook opgetreden tegen misbruik van sterke drank. Tweeëneenhalf jaar na de start van het project worden alle kolonies 'drooggelegd'. Als een kolonist zich elders aan jenever te buiten gaat, blijkt er een subtiële manier om herhaling te voorkomen: hij

krijgt zijn loon niet langer in geld, maar in winkelkaartjes. Met die kaartjes kun je buiten de kolonie niets beginnen, want ze worden alleen geaccepteerd door de koloniewinkel, die natuurlijk geen drank in haar schappen heeft.

Het geeft de kolonie de reputatie van 'afkickcentrum'. Van Meurs, secretaris van de Subcommissie van Weldadigheid Rotterdam, schrijft in november 1822 dat hij heel graag ene Johan Wilhelm Marinus van der Palm met zijn gezin naar de kolonie wil sturen. Hij denkt dat de man 'een zeer groote acquisitie zoude zijn voor de kolonie', maar er zit een addertje onder het gras: 't eenigste dat ik in zijn nadeel gehoord heb is dat hij zich wel eens te buiten gaat in den drank'. Maar Van Meurs heeft vernomen 'dat tegen kwaad zoodanige maatregelen genomen zijn dat deswegens in de kolonien niets te vrezen is'. Rotterdam mag op dat moment geen gezin leveren, maar Van Meurs meldt dat hij een gift van driehonderd gulden kan beloven als de man geplaatst wordt. Waar dat geld vandaan komt, wordt uit zijn brief ook duidelijk: de kandidaat is een neef van professor Van der Palm in Leiden. Drie weken later is het gezin op reis. Maar in Amsterdam blijkt dat het beurtschip over de Zuiderzee niet vaart en dat 'de invallende vorst hun vertrek verhindert'. En degeen die in Amsterdam het transport van kolonisten regelt, constateert bovendien dat Van Meurs het drankprobleem gebagatelliseerd heeft. 'De man schijnt een liefhebber van koornwijn te zijn, althans hij moet reeds aan zijnen broeder geschreven te hebben, om eenig genevergeld.' Omdat de vorst lijkt aan te houden en hij gemerkt heeft